

RAMPA

“Baba! Baba! Kazandım... Üniversiteyi kazandım baba! İşte belgesi! Kızın artık üniversiteli!”

Bütün haftanın yorgunluğuyla bükülen belini unuttu ve kızına sarıldı Süleyman. Gözleri damlalarla, yüreği gururla doldu. “İşte benim çalışkan kızım! Helal sana Boncuk kızım!” Haykırışlarını duyan Meryem mutfaktan koşarak geldi. “Hoş geldin bey; müjdeyi almışsın. Hazırlan bakalım, haftaya bugün kayıt için yola çıkmamız gerekecek.”

Heyecandan kızına nereyi kazandığını sormayı unutmuştu Süleyman. Gülen yanakları bir anda soldu; yüreğindeki gururun yanına bir parça hüzün kuruldu. “Nasıl gönderirim boncuk kızımı uzaklara? Ne yapar el memleketinde?” Kızına belli etmedi korkularını ve bahçeye attı kendini. Hemen ceketinin sağ cebine gitti eli. Çakmağını çıkardı. Sigarasını aradı; fakat muvaffak olamadı. Epey aradıktan sonra vazgeçti ve mutfağın camına doğru seslendi: “Meryem! Meryem! Ben Kantar Nuri’ye kadar gidiyorum. Yemeğe yetişirim.”

Sokağın sonundaki bakkala varıncaya dek binlerce düşünceyle boğuştu Süleyman. “Gitme kızım; seneye buradaki üniversiteye girersin.” diyemezdi ki. Dünyaya mavi mavi bakan biricik kızının hayalleri vardı, Boncuk mimar olacaktı.

“Na’ber Kantar? Bir sigara versene.”

“Vereyim de ne bu hâl Süleyman? Yüzün karmakarışık. Hayrola?”

“Yok bir şey. Bizim kız üniversiteyi kazandı da...”

“Öyle mi çok sevindim. Helal olsun bizim Boncuk kıza. Benim oğlan barajı bile geçemedi. Hayta işte. Seneye de kazanamazsa vereceğim tartıyı eline, salacağım sokağa. Çeksin babası gibi de anlasın eşeğin oğlu!”

“Haydi eyvallah!”

Dönüş yolunda da bir çare bulamadı. Bahçe kapısını açarken, sigarasından son bir nefes çekip düşüncelerin aklına yapışmasıyla astığı suratına neşe doldurmaya çalıştı. Zor da olsa tebessümler yeşerttiği yanaklarıyla içeri girdi ve “He he heytt Boncuk hanım mimar oluyor ulan!” narasıyla kızını kahaçalara boğdu. Baba kız yemeğe kadar şakalaştılar. Meryem’in mutfağa davet eden sesini işitince Süleyman kızını kucakladı ve sofraya geçtiler.

Yemekten sonra Boncuk kız bütün heyecanını kuşanarak annesine ve babasına gidecekleri şehri anlatmaya koyuldu. O anlatırken Süleyman kızının gözlerindeki mutluluğa kilitlendi. Aynı anda yüreğini sessiz endişeler silsilesi istila etti. Uzun uzun seyretti Boncuk’u. Ardından derin ve hırıltılı bir iç çekişle birlikte sehpanın üzerindeki çakmağını alıp bahçeye çıktı. Sigarasını yaktı; karşısında uzayan sokağın tenhaliğine daldı. Gözlerinin önünden geçen sigara dumanının orantısız hareketleri bile ona hüzünlü geliyordu.

Bütün gece kafasındakilerin esiri oldu Süleyman. Korktu, kızdı, üzüldü, heyecanlandı... Uyumak istedi; olmadı, başaramadı.

“Meryem, Meryem... Bir ses ver kız...”

“Of Süleyman...”

“Ya Boncuk’un durumunu ne yapacağız? Benim meleğim ne yapar oralarda? Bir başına kalamaz ki.”

“Biliyorum Süleyman’ım. Dertlenme boşuna. Gider bir göz ev tutarız. Kızıyla ben kalırım. Sen de işin olmadığı günler gelersin. Çok uzak değil zaten, üç dört saatlik yol.”

“Doğru diyorsun, zaten başka çare yok. Ya okul? Sorun çıkmaz değil mi?”

“Uyuyorum Süleyman, haydi uyu sen de.”

Günlerce planlar yapıldı. Kayıt işleri hemen halledilecek, ev ayarlanacak, vakit kalırsa şehri süsleyen kale gezilecek... Süleyman’ın da yüzü gülüyordu. Meryem, hafta boyunca rahatlatan cümleleriyle Süleyman’ın içine su serpmişti. Olumsuzlukları zihninin uzak köşelerine kovalamıştı Süleyman.

Sıcak eylül sabahına Meryem erkenden uyandı, kahvaltı masasını bahçeye kurdu. “Süleyman kalk artık. Boncuk’u da uyandır. Ekmek yok. ” Süleyman koşarak merdivenlerden indi. Bahçe kapısına yöneldi. “Meryem, ben Kantar’dan arabayı alayım, Boncuk uyandı. Ekmek de getiririm.”

Süleyman, acele bir şekilde sokağı tüketti. Dükkânın önünde Kantar ile oğlu Sefa ekmekleri diziyorlardı. Süleyman’ı gören Kantar, Sefa’ya yüklendi: “Bak, Süleyman amcanlar kayıt için yola çıkıyorlar. Biz de bu mutluluğu yaşayacak mıyız Sefa Bey?” Sefa ses etmedi, Süleyman lafa karıştı: “Yüklenme çocuğa Kantar, bu sene halledecek Sefa. Hem uzun etme de anahtarı ver.” Kantar Nuri, Süleyman’a anahtarı uzattı, Süleyman, Sefa’nın dizdiği somunlardan birini kapıp arabaya yönelirken ekledi: “Sefa, bu sene kazanmaya bak. Yoksa senin de lakabın kantara çıkacak. Demedi deme. Haydi kalın sağlıcakla.”

Süleyman geldi, kahvaltıya oturuldu, kahvaltı bitti, yola düşüldü... İki üç saat sonra şehrin adının yazılı olduğu tabela görününce anne kız yaptıkları planları yeniden etüt etmeye başladılar. Süleyman gülen yüzüyle araya girdi: “Buranın köftesi meşhurdu değil mi? İsterseniz önce yemek yiyelim, sonra kayıt işini hallederiz.” Günlerdir okulunu görmenin hayalini kuran Boncuk bu öneriye yanaşmadı. Onun genç kalbinin heyecanını kendi kalbinde hisseden Süleyman, lafı uzatmadı; doğruca üniversitenin yolunu tuttular.

Bulmakta zorlansalar da, sora sora, döne döne yerleşkeye vardılar. Girişteki güvenlik memurundan mimarlık fakültesinin yerini öğrenip yokuşu tırmandılar. Boncuk’un “Baba burada, bu taraftan...” çığılığı seyahatin ilk durağı olan mimarlık fakültesine gelindiğini haber veriyordu. Süleyman arabayı park etti; indiler. Boncuk’un her hareketinden sevinç fişkırıyordu. Fişkırın sevinç damlalarında hep beraber ıslandılar. Ardından kayıt için bekleyen kalabalığa daldılar. Sordular, soruşturdular... Mimarlık bölümüne kayıtlar ikinci katta yapılmış. Boncuk önde, Meryem ile Süleyman arkada dönüp dolandılar. Bir türlü asansörü bulamadılar. “Nerede bu asansör?” “Baba şu tarafa bakalım.” “En iyisi sormak.”

“Siz burada bekleyin.” dedi ve yetkili aramaya koyuldu Süleyman. Çok adımlamadan sesler işitti. Sesleri takip etti. Fakülte sekreterliği yazısının altından geçip açık bulunan kapıyı tıklattı. Deri koltuğun içine gömülmüş gözler ona beklemesini söyledi. Bekledi.

“İyi günler efendim, kayıt için gelmiştik de. Kayıtlar ikinci kattaymış. Çok bakındık; fakat asansörü bulamadık.”

“Ne diyorsun beyefendi? Bunu sormak için mi geldin? Asansör yok; iki kat çıkıver işte. Erimezsın.”

“Nasıl yani? Binada asansör bulunmuyor mu?”

“La havle! Yok asansör. Burası eski bina. Yenisi iki üç sene içinde yapılacak. O zamana kadar böyle.”

Süleyman odadan çıktı; bakışlarını yere mıhladı. Beton zemin sanki kuma dönüştü. Bata çıka yürüyordu. Düşecek gibi oldu, zor toparladı. Kantar’ın bakkalına giderken aklına yapışan düşüncelere yeniden esir düştü. Öne eğdiği bakışlarını yerden kaldırdığında Meryem’i ve Boncuk’u karşısında buldu. Boncuk’un yüzünde inatçı bir tebessüm, Meryem’de yağmurlu kirpikler vardı.

“Bu bina çok eski baba, hiç beğenmedim. Haydi köfte yemeye gidelim.”

Süleyman ve ailesi fakülteden çıktılar. Süleyman başını göğe kaldırdı. Boncuk’u taşıdığı yüreğinden bir feryat koptu, gırtlığının düğümüne gömüldü. Avluyu geçtiler ve merdivenlerin yanındaki rampa sayesinde büyük bir engeli aşarak arabaya doğru yol aldılar.

